

aastates wáaga lindusid. Neid oli temal mitul pered, ja neid wiis tema pärast heina aega, wiiskümmend wersta maad, ühe paigale, kus neile rohket toitu oli, ja siis palju met saatsid. Sel ajal oli tema maja ja pere aiwa Triinu ja Juhani hooleks.

Juhanil oli aga see wiga, et ta hakkas seda tüdrukut tagahoidma, kes sel ajal wana Triinut teenis. Kai Ráנגg oli küll muidu priiske náuga ja wáale töötégija inimene, et aga rahwas ráákis, kui peaks Kai olema oma emáse, kes kord warguse pärast kolm aastat tuhthooneks olnud. Aga kui nüüd Peetri majast kadusid kaks hõbe lusikat ára, ei siis arwatud kogu ni mite Kaie peale, waid üks reis-sel, kes kóogis leiba saanud, pidi süüd kandma.

Kai lootis kaa, et ta ika kord pidi Juhani ja selle pere perenaeseks saama. Rahwas ráákis otse lábi segamine, et wana Peeter teinud oma wiimise seadmise, et kóik tema wara pidi Juhani, tema kaswatiku káte saama. Ja see súndis kaa ühel pühapäáwal, et Peeter kutsus Juhani oma kambri, ja ráákis temale mis ta

teinud ja kuhu ta oma seadmise-kirja oli pannud. Wiimaks manitses ta weel Juhani háásti enese eest hoolt kanda ja sest wait seista, mis ta praegu oli kuulnud.

Juhan astus pool uimane kambri tupa tagasi, sest ta polnud ial mõelnudki sedasugust kuulda saada.

Pärast seda láks Peeter ree-tee ajal Kiwi-jõe le kaubeldatud linnu puid tooma ja jái oma sulase ja hoostega trahterile, kuhu linnu puud olid mahapandud. Kunni tema seal paigal oli ja hobused said söödetud, kogus sinna palju kütamehi, ja need lobisesid sest ja teisest. Polnud see Peetri wiis rahwa tühje juttusid táhele panna; ta istus isepáine ahju pingil, tõmbas piipu ja jõi oma õlut. Aga et ta ju pidi rahwa kokukogumise táhele panema, siis páris ta trahteri perenaese káest, mis asja pärast rahwas tána olid kokukogunud.

Perenaene hakkas nukra healega:

„Sa ju tead, Peetri onu, et meie kohtu kirjutaja on surnud. Sest nüüd kümme aastat teed, kui ta meile tuli oma naese ja oma ainja